

59-årige faktisk ikke er større, end den er for andre aldersgrupper, men at det er helt andre ting, der skal i brug her, og det mener jeg at forslaget lægger meget godt op til.

Fru Susanne Clemensen var inde på, hvorfor vi vil rive tæppet væk under dem, der fylder 50 år efter den 1. januar 1999. Det vil vi bestemt heller ikke. Vi synes faktisk, at hvis de få, der er tale om her, ikke kan opsuges af systemet, er det altså systemet, der er noget galt med, og så er vi for dårlige til at løse de problemer. Jeg har ikke den frygt. Det system, vi kender i dag, er sådan, at man faktisk kan lade en person på 45 år falde lige så stille ind i 22 års passivitet, frem for at vi nu gør en aktiv indsats, så den pågældende kan komme ud på arbejdsmarkedet. Den gruppe af 50-51-årige, der er tale om, skræmmer ikke mig.

Så vil jeg for øvrigt lige sige til Fremskridtspartiet, at eksporterhvervene er også repræsenteret i de regionale arbejdsmarkedsråd og altså også repræsenteret i de indberetninger, vi har fået.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Hr. Mogens Andreassen rejste spørgsmålet om administrative byrder, og det får vi masser af muligheder for at diskutere her i Folketinget. Det er sådan, at erhvervsministeren kom med en redegørelse på området, som Folketinget faktisk har godkendt, men det ligger i et andet regi, og derfor har vi sådan set god grund til at gå alt det igennem.

Til hr. Ole Sohn: Hele øvelsen her drejer sig sådan set om, at det kan lade sig gøre ud fra de vurderinger, som parterne har, som regeringen har, og som Socialdemokratiet har: at de forpligtelser, man har påtaget sig, opfylder man også. Og derfor mener jeg, når hr. Ole Sohn siger, at arbejdsgiverne ingen forpligtelser har, at arbejdsgiveren har lige så store forpligtelser over for det, der sker med de lovændringer, der er lagt op til med forkortning af perioderne og inddragelse af de 50-54 årige. Den eneste måde, det kan blive en succes på, er, at arbejdsgiverne lever op til deres ansvar. Det er klart, at vi kan begynde at mistænkeliggøre dem, inden de overhovedet har haft chancen for at vise det, men jeg vil godt give dem chancen for at vise, at de er i stand til det, for det er altså vores vurdering, at de er i stand til at løse den opgave.

Så må jeg lige sige om de ændringer, der sker, når vi taler om de 50-54-årige, at det er jo

sådan, at i dag er man i den situation, at man faktisk kan gå på dagpenge, fra man er 45 år og en uge til man er 67 på grund af efterlønnen. Det, der nu sker, er, at vi skal inddrage de 45-årige, de 46-årige, de 47-årige, de 48-årige, de 49-årige og de 51-årige, og den situation forløber gradvis. Den opgave tror jeg også de kan løse, når man ser på størrelsen af den gruppe, vi her taler om, så jeg synes, man skal sætte det i det rette perspektiv, som også fru Anne-Marie Meldgaard har været inde på.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der korte bemærkninger fra fru Jette Gottlieb og hr. Ole Sohn, og der bliver mulighed for besvarelse fra de socialdemokratiske ordførere. Derefter går vi tilbage til ordførerrækken, fordi de fleste har haft ordet mere end tre gange.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Nu nærmer vi os altså det groteske. Enten snakker de socialdemokratiske ordførere mod bedre vidende, eller også er de meget uvidende.

Der er de samme rettigheder og pligter for de 54-59-årige som for alle andre. Aktiveringspligt, rådighedspligt, der er nøjagtig de samme pligter, sådan er det. Hvis der ikke er de samme tilbud, er der tale om diskrimination. Den 52-årige har nøjagtig det samme krav på at komme i uddannelsesaktivering som den 27-årige. Der kan godt være en anden praksis, men så er der tale om diskrimination, og det kan vi altså ikke være tjent med.

Derfor vil jeg lige spørge: Forestiller man sig, at man vil sikre en anden type aktivering i praksis, eller har man en helt anden forestilling om, hvilken lovgivning der er for de 50-54-årige? Så vil jeg godt sige, at den forudsætning, at ledigheden er ens for 50-54-årige som for andre grupper, ganske enkelt ikke er rigtig. Hvis man tager de 50-54-årige medlemmer af KAD, er den steget med 8 pct., og hvis man tager de 50-54-årige akademikere i den anden ende af spektret, er den steget med 5,2 pct. Der er ikke tale om, at der er den samme ledighedssituation for de ældre og de yngre.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

For lige at fuldende fru Jette Gottliebs opregning vil jeg godt sige, at i arbejdsministerens eget forbund, HK, er der også en stigende ledighed for de 50-59-årige.